

Fölséges harapnivalók

Ezt a történetet én is csak hallottam. Sem a királlyal, sem a kamarásával nem volt dolgom. Egyedül Búzás bácsival hozott össze a szerencse, mert több ízben vásároltam tőle péksüteményt. Állítólag a peracet Búzás bácsi találta föl. Hogy úgy volt-e, nem tudhatom.

De kezdjem az elején. Élt egyszer egy király, aki olyan válogatós volt, hogy az csoda. Tele volt befőttel a királyi kamra és mindennap másfajta befőtt kellett az asztalára. Mert ha ugyanazt kapta, toporzékolt és le akarta vágatni a kamarás fejét. Hívta a hóhért, vegyen mértéket a kamarásról, hogy mekkora vérpadot ácsoljanak neki.

Így a kamarás sírt-rítt és annyit elért, hogy minden második héten zárva tarthatta a kamarát.

Viszont azalatt a szakács törhette a fejét, hogy mit süssön-főzzön. A szakács feje jobban főtt, mint a levest a fazékban.

Ha a király nyúl paprikást kívánt, mindenki szaladt nyulat fogni. Ha őzhúsrá fájt a foga, szaladt az egész nép őzet hajtani. Amikor pedig ragulevest akart enni, a birodalom aprajánagyja kergette az erdőben a ragut.

Búzás bácsi volt akkoriban a szakács a palotában és minden napra más ételt talált ki.

Egyik nap aranygaluskát készített, másik nap mogyorós fánkot, a harmadik nap kapros palacsintát. Így ment ez hét napon keresztül, amikor is a kamarás újra kinyitotta a kama-

rát. A szakács pihent és a kamarás verhette a fejét a befőttes üvegekbe az izgalomtól.

Búzás bácsi főleg tésztaféléket sütött: mandulás pitét, csokoládészeletet, fatörzs-tortát. Mígnem egy szép napon semmi egyéb nem jutott az eszébe. Szerencséjére a hét nap eltelt és megint a kamarás vacogott a befőttes üvegek között.

Ezalatt Búzás bácsi gondolkodott és étlapokat böngészett.

Itt akadt rá a majom-mézre. A következő héten habot vert, tojást kavart, cukrot tört, majomkörmöt reszelt belé: készítette a majom-mézet. A királynak ízlett a majom-méz és megkérdezte:

– Aztán miféle ennivalót készítesz holnapra?

Erre Búzás bácsi azt mondta:

– Egy étlem, egy halálom, én bizony holnapra is majom-mézet készítek, mert egyéb nincs az eszemben.

A király arca elsötétült és amikor Búzás bácsi kiment, hallotta, hogy a király fölugrott a trónusra és toporzékkolt.

Búzás bácsi másnap gondterhelten kavarta a tojássárgát, törte a cukrot, reszelte a majomkörmöt.

Arra riadt föl, hogy ott van a hóhér a centivel és kezd mérteket venni róla, a vérpad ácsolásához.

– Őfelsége olyan válogatós, hogy csoda – mondta a hóhér magyarázatképpen.

És még hozzátette:

– Azt hiszem, délután vége az életednek.

Erre Búzás bácsi elhatározta, hogy elmenekül. Csak egy cipőt vitt magával az útra. Futott az erdő felé, de nemsokára meghallotta, hogy lovasok üldözik. Maga a király vezette a csapatot.

Búzás bácsi fölmászott egy fára, a király pedig leszállt a lóról és így kiáltott:

– Gyere le, mert úgylis vége az életednek!
– Én aztán nem – felelte Búzás bácsi –, mert felséged olyan válogatós, hogy csoda.
– Nem-e? – toporzékolt a király.
– Nem – kiáltott Búzás bácsi.
Erre a király megparancsolta a hóhérnak, hogy vágja ki a fát. Baltát kerítették és a hóhér munkához látott. De csak tessék-lássék, mert a hóhér sajnálta a fát.
Mire a király mérgesen elvette a baltát és most ő látott a

favágásnak. Akkorákat süjtött a törzsre, amekkorákat bír. Búzás bácsi erősen fogózkodott, de az egyik baltacsapásnál leejtette a kenyeret.

A kenyér a király lába elé esett, mire a király megkérdezte, mi lenne az.

– Kenyér – mondta a kamarás.

– És azt eszik-e vagy isszák? – érdeklődött a király, aki a friss levegőn megéhezett.

Megmondták neki, hogy a kenyér olyan étel, ami nélkül nem étel az étel.

Erre a király tört belőle egy darabot, ízlelgette, újra tört belőle és az arca földerült.

– Gyere le – mondta a szakácsnak –, ennél fölségesebb harapnivalót nem ettem.

Amikor Búzás bácsi lemászott, a király még megintette.

– És te majom-mézzel traktálsz, amikor ilyen finomat is tudsz sütni!

– Felség – mondta a kamarás –, ezt is kegyeskedjék megköstolni!

És átnyújtott egy almát.

A király beleharapott és bölintott.

– Ez is fölséges! Jobb, mint amit eddig a kamarádból adtál!

Ezzel magparancsolta Búzás bácsinak meg a kamarásnak, hogy térjenek vissza, és rendezzenek olyan lakomát, amelyen mindenki kenyeret és almát eszik.

A király meg is jutalmazta Búzás bácsit, olyannyira, hogy később pékséget is tudott nyitni és föltalálta a peracet.

Valóban olyan sósperceket árult, hogy a király behunyt szemmel ropogtathatta. Pedig a király olyan válogatós volt, hogy csoda.